

forleden Dag, fremhævet meget stærkt, at jeg, efter at have fremlagt Finansloven, saaledes som det er slet, i stærkt reduceret Stand, maatte lægge overordentlig megen Vægt paa, at dette Forslag nu blev behandlet til Ende her i Rigsdagen i kort Tid og uden Banstikighed. Det var dette Maal, jeg opstillede, og jeg angav tillige mine Grunde for at opstille det, navnlig da ogsaa denne, at det forekommer mig aldeles uforvarligt, om vi nu vilde begynde paa en indgaaende Finanslovsbehandling igen, efter at vi have været samlet omtrent i 8 Maaneder. Det er ud fra dette Synspunkt, en hurtig Gennemførelse af Finansloven uden Banstikighed, at jeg maa udtale mig, og jeg har i Finansudvalget udtalt mig meget stærkt imod at bringe Endringsforslag ind om de Bevillinger, hvorom der her er Tale. Hvad Sagens Realitet angaar, antager jeg, at mine ærede Kollega Landbrugsministeren vil udtale sig, men jeg skal dog for mit eget Vedkommende gøre nogle saa Bemærkninger. Jeg nærer megen Sympati for de Foranstaltninger, hvorom der her er Spørgsmaal, det er Foranstaltninger, som jo allerede vare fremme paa den Tid, da jeg havde med Administrationen af Landbruget at gøre, og som jeg for mit Vedkommende er vel fændt med. Men det er ogsaa ganske sikkert Foranstaltninger, om hvilke det gælder, at det ikke alene har stor Betydning for Landbruget, om de blive gennemførte, men endnu større Betydning, paa hvilken Maade de blive gennemførte, saaledes at det her i høj Grad gælder om ikke at gribe fejl. Ærede Medlemmer, som deltagte i Ledelsen ude omkring af Landbrugsrets Antagender, ville give mig Ret i denne Bemærkning. Nu kan der saa maaske siges, at vi her staa over for en Nødtilstand, og at det jo saa gælder om at søge at faa disse Bevillinger nu. Men det kan der da i hvert Fald slet ikke være Tale om for Nødscentrernes Vedkommende, der kan man slet ikke tale om nogen Nødtilstand, naar der er Spørgsmaal om at udsætte Sagens Gennemførelse nogle Maaneder eller maaske et halvt Aar. Derimod stiller Forholdet sig lidt anderledes for Eksportholdenes Vedkommende; men der er det rigtig nok min Opfattelse, at de Foranstaltninger, som man har taget Sigte paa ved det Forslag, der forelaa i Fællesudvalget, ere blivende Foranstaltninger, og Foranstaltninger, hvis Gennemførelse kræver længere Tid, altsaa Foranstaltninger af et videre Rækkeomraade. Skulde der komme en virkelig Kalamitet for vor Udførsel, kan jeg forsikre de Herrer om, at saa gælder det om at handle paa en helt anden Maade, man maa handle hurtigt, i

Løbet af ganske kort Tid, og da staa disse Foranstaltninger slet ikke til. Det er to forskellige Spørgsmaal, hvad der skal gøres i en virkelig Nødtilstand, og hvad der skal gøres for at forebygge en Nødtilstand. Dette var altsaa med Hensyn til Spørgsmaalets Realitet.

Det er imidlertid ikke fra det Synspunkt, jeg har kunnet se paa disse Bevillinger. Jeg har maattet se paa dem udelukkende fra et politisk Synspunkt, og da vil jeg minde om, at disse Bevillinger slet ikke vare fremme, saa længe det Finanslovsforslag, der bortfaldt, var til ordinær Behandling her eller i det andet Ting. Altsaa, inden den 1ste April var der ikke et Menneke, der tænkte paa at opstille Bevillinger som disse. Det skulde da være Landbrugsministeren undtagen, men han var paa det rene med, at Tiden ikke var moden til at opstille disse Bevillinger. Saa kom disse Bevillinger pludselig frem i Fællesudvalget og findes i den af Fællesudvalget under 28de April d. A. afgivne Betænkning. Men der kom Bevillingerne ogsaa ind i et Tilbud fra det høje Ting her, som et Led i dette Tilbud. Det er den Maade, hvorpaa Bevillingerne kom til Eksistens. Og jeg vil minde om, at der i det andet Ting — og jeg skulde næsten ogsaa tro i dette, men det er jeg ikke sikker paa — er faldet Udtalelser, gaende ud paa, om det overhovedet var berettiget at bringe saadanne ny Bevillinger ind i Fællesudvalgets Forhandlinger. Jeg har for mit Vedkommende ikke haft nogen Tvivl i saa Henseende, jeg mener, at der kan bringes ny Bevillinger ind, vel at mærke, naar det da er med det Formaal for Øje at fjerne Uoverensstemmelser mellem Tingene; thi det er jo kun om Uoverensstemmelserne mellem Tingene paa Finanslovsforslaget, at Fællesudvalget har at afgive Betænkning. Men dermed er det ogsaa givet, at disse Bevillinger her ikke have anden Ret til Eksistens end den, at de netop kunne frem i det Øjemed at fjerne Uoverensstemmelser, og naar man har lagt saa megen Vægt paa, at det var neutrale Bevillinger, at det var Bevillinger, om hvilke man kunde enes fra alle Sider, er det meget rigtigt, at der i Fællesudvalget ikke var Grund til at forhandle videre om disse Bevillinger, fordi man havde Sympati for dem fra alle Sider, saaledes som man i Reglen, og heldigvis i Reglen, har for Bevillinger til Landbruget; men noget andet er, at disse Bevillinger ikke ere behandlede og ikke kunde behandles anderledes, end at de vare neutrale i den Forstand, at man vilde gaa med til dem, saafremt man overhovedet kunde blive enig og faa en Finanslov ud